

FÓIA BELETRISTICA.

Bibl. Univ. Cluj.
Nr. 173. 1940.

Ese de dóua-ori la luna, adéca în 1. si 15. c. v. în formatu de o cóla si jumetate.

Manuscriptele si banii de pnenumeratiune sunt a se îndreptá la Redactiunea jurnalului: Strad'a postei vechie Nr. 1.

Nr. I.

PEST'A 113. JANUARIU.

Anulu III. 1865.

Pretulu de pnenumeratiune:

pentru Monarchia Austriaca la unu anu întregu 5 f. la jumetate de anu 2 f. 50 xr. pentgu Romania si strainetate la unu anu întregu 7 f. la jumetate de anu 3 f. 80 xr.

Prenumeratiune la trei lune nu se primesc.

Societatea de lecturá
a
femeilor române
din Turda.

Gloria.

(Virtuósei E. C****.)

Societatea de lecturá
a
femeilor române
din Turda.

Esiste mangaere, placere, fericire,
Mai dulce, mai sublima la tristii moritori,
Ca glori'a cerésca, ca spléndid'a marire
Ce sbóra p'ntre seculi, ca vùlturul prin ntóri!

O! este diádema, coróna, stema d'auru,
Séu pompa maiestósa ce póte egalá
Eternele cunune, girlandele de lauru
Ce genií prin lume le-aduna'n calea sa!

Placeri si fericire, splendori, mariri desierte,
O! se risipu in lume ca pùlberea in ventu,
Si geniulu, numai geniulu, elu face'n lume parte,
Si elu numai traesce d'incolo de mormentu.

Lui sènguru i se 'nchina cu làcremi de iubire,
Cu inim'a deschisa, cu sùffetu ardiétoru,
Pe elu sènguru l'adóra intrég'a omenire,
Si lui numai redéca altaru in flóritoru!

O! ce suntu ranguri nalte si pompe mincinóse,
Ce adi lúcescu, se'nganfa, si mane-au vesteditu?
O! cine mai sci asta-di de títtele pompóse,
D'atâti si-atâti ce-odata in lume au domnitu!

S'au stensu — s'au stensu, ca fumulu si nici o suvenire
D'a loru splendori si nume in lume n'a remasu; —
S'au stensu precum se stenge unu orbu ce'n ratecire
D'in casa 'n casa cere terandu-si alu seu patu.

A geniiloru in sa cerésci, dívine nume,
Cu litere de auru stau scrise susu in ceru
Si 'ncinsi in mii de radie eternu lumina'n lume,
Cum sórele lumina in limpedulu eteru.

Ferice dar' ferice p' a cârui lata frunte
O radia de lumina d'in ceruri s'a resfrantu;
Precum unu sóre luce in dióri pe verfu de munte,
Eternu elu luminéza in ceru si pe pamentu.

O! tu 'n a cărei sufletu s'a reversatu d'in ceruri,
D'in sferele divine torentu armoniosu!
O! tu ce esti tramisa a córdelor misteruri
Sé revelezi in lume, astu plaiu intunecosu! —

Ai adormitu tu óre, ai frantu a tale córde,
Si vaneloru delicii ai datu sufletulu teu?
Séu ratecesci prin ceruri si-a sferelor acórde,
A angerilor choruri asculti in empireu?

O! nu, o! nu, copila, căci tu te'nclini planganda
Pe vèsted'a tulpina d'in care-ai infloritu,
Cum pe mormentu se 'nclina o salcia jelinda
Si-o rosa candu in nuori totu ceriulu s'a'nvelitu.

Te'nclini — si'n lungi torente de lăcremi ardiétóre
Scaldi vèstedele frundie sub care te-ai umbritu;
Dar' taci si nu mai plange, — in lumea trecátóre
Si cea mai grea dóróre totu are unu finitu.

O! ada-ti tu aminte că esti tramisa'n lume,
Spre gloria marire, spre-unu mare viitoru;
Că ai sé 'ncanti pamentulu si sê-ti castigi unu nume
Brilante c'adamantulu, eternu, nemoritoru!

O! du-te dar' copila, o! sbori d'in ast'a vale
La lumea ce te-astépta cu laurii 'mpletîti,
Cu căile-asternute de rose matînale,
De suave dulci mimose, de crini imbalsamiti!

A ta-e eternitatea, a ta e nemorirea,
Si patri'a ta este intregu acestu pamentu.
O! n'ascultà d'acei'a ce-ti spunu că fericirea
O affi p'alta cale si nu prin geniu-ti santu!

Căci nu e mangaere, placere, fericire,
Mai dulce, mai sublima in ceru si pe pamentu,
Ca glori'a eterna, ca splendîd'a marire
Ce luce ca unu sóre d'incolo de mormentu!

Gg. Valentinu.

Reactiune séu cine domnesce?

(Novela.)

I. Portatoriulu de socóte.

„Sum perdutu Colas!“ disa domnulu Larmes, candu, iesindu d'in biroulu admiralitătii in Paris, unde erà portatoriu de socóte, mérsa a casa la unu tempu neindatenatu, si eu intristare se aruncà intr'unu scàunu cu bratie „eu sum perdutu; trèbue sê ne despartimu de o-l-alta; eu nu me mai potu ingrigi despre tîne, Colas. Mi pare reu că nu-mi potutienè cuventulu ce l'am datu mamei tale, eu nu potu substîtui loculu tatalui teu.“

Colas Rosier, care nici candu nu l'a vediu astu-feliu pre domnulu seu, ca prin fúlgeru fu miscatu de cuvintele aceste. Si in adeveru fâra D. Larmes, care de unu anu si jumetate 'lu tienusa la sîne, elu erà omulu celu mai delasatu in lume. Căci in orasielulu, unde erà la mama-sa, la o cusatóre n'a invetiatu alt'a decâtu a scrie frumosu; si cu leaf'a lui cea mica ce o cascigà ca scrietoriu, a ajutatu multu in acoperirea speseloru càsnice. D. Larmes inca ca ténereu, avù bunetate a-lu luà pre densulu la sîne. Elu de atuncea — lu privià ca pre alu seu, si fiindca scrià frumosu 'lu intrebuintià de scrietoriu. Colas erà unu sufletu bunu, de aceea l'a si iubitulu D. Larmes care ca unu june betranu de 60. ani si fâra familia l'a fostu destinatu de moscenitoriulu averei sale moderate.

„DTa sê fii perdutu?“ strigà Colas: „Ce-ai facutu Dle Larmes?“

„Ah! eu n'am facutu nimic'a, ci eu trèbue sê facu!“ respunsa portatoriulu de socóte, si-si aruncà pung'a pe mésa: „Mai tardiu vom vorbi mai pe largu. Eu 'ti predau toti banii mei, ce-i am gat'a ca legatu (legatum, hăgyomány, vermächtnisz.) De nu me mai vedi mane, atuncea sum inchisu; deci reculege-te, cauta-ti atare aplicare ori unde, si me privesce de unu omu onestu, ori ce sê dica lumea despre mine.“

Colas de spaima si compatîmire, nu scià de sîne. Cu ochi lacrimatori l'a rogațu D. Larmes, sê-i spuna: ce i-s'a intemplatulu? si jurà că mai bine móre decâtu sê-lu lese.

Betranulu erà in tacere afunda. In urma luà éra-si firulu vorbirii si disa: „Colas, tie inasa numai tie potu sê-ti spunu. Vai de tîne daca o vei spune altor'a; căci ti-ar constà libertatea, pôte chiaru si viati'a ca tocmai mie. Totu-si nu va stricà sê-ti spunu, ca asià daca nimenea, celu putienu tu sê credi in nevinovati'a mea. Insa fii mutulu ca pescele. Si daca vei cutezà a lepeti, numai atuncea sê o faci ast'a, candu eu nu voi mai traì.“

Colas promisa totu ce pofțisa dela elu cresca catoriulu lui. Acù incepù D. Larmes: „D'in cass'a

marinei lipsesce peste jumătate de milionu. Caus'a nu multu se pôte tainui. Mai marele meu, (chef) D. Gatry prin predările sale s'a ruinatu de totu. Ca sê scape elu, a doritu sê jertfésca nu pre sîne pre vinovatulu, ci pre altulu. Scie Ddieu, ce-am pecatuitu, ca D. Gatry pre mine sê me destineze spre scopulu acest'a. M' a imbiétu cu 40,—60,000 de livre, daca pentru elu eu me voi dechiarà de vinovatu intr'o epistola indreptata câtra elu. S'a pusu in genunchi innaintea mea. Elu a cugetatu, câ deórece eu n'am femee si copii sum domnulu meu si nu rischezu nimica, pecandu elu si-ar perde starea, demnitatea, onórea, femeea si copiii sei, — a cugetatu câ eu asi potè-o face usioru sê-i aducu jertf'a ca sê-i scriu o epistola, a carei fie-care siru 'lu va solvi cu 10,000 de livre, si apoi sê scapu in tieri straine. Elu sarì d'in locu infuriatu candu eu, omulu celu sermanu si onestu, am cutediatu a me esprime câ ast'a me pune la ganduri.“ Apoi 'mi disa cu sange rece. „Dta nu te pòti retrage de felia. Eu pretîndu dela Dta controlulu si protocólele cassei. Acele eu le-am si schimbatu conformu planului meu. Voesci dóra sê me ruinezi, — pe unu Ddieu, capulu Dtale va cadè mai nainte decâtu alu meu. Alege-ti. Acum'a sê ne jocâmu d'a „viati'a ori mórtea.“ — Cam asià 'mi vorbì densulu. Atâtu me ingrozisemu, câtu nu sciamu, ce sê me facu. Me treceà sudóre de frica. In desperarea sa erà intru atât'a, câtu eramu gat'a sê me ucidu pre mine insu-mi. Atuncea in sa elu poteà dice, câ elu a descoperitu insielatiunea me a, i-am cerutu grati'a, si deórece nu mi-a datu, de locu m'am ucisu e u pre mine insu-mi. Ah, Colas, la ce nu se dejosescu astu-felu de domni!“

„Dîavolulu intrupatu e omulu!“ strigâ Colas: „Eu fugu la ministru, la Cardînalulu Bernis, la rege si ceru ajutoriu.“

„Voesci sê fii perduto?“ strigâ d. Larmes: Tu mi-ai promisù câ vei tacè. Sê nu cutedi a te miscà, nici unu cuventu! Va veni tempulu, tiene minte! Nu voescu sê te ruinezi d'impreuna cu mine. Am pretînsu sê-mi dee tempu de precugetare. D. Gatry mi-a incuviintiatu 24. óre. Mane la 10. óre trèbue sê-i ducu respunsulu, va sê dica: epistol'a ce mi-o datu densulu, ca sê o descriu in curatu d'in cuventu, in cuventu, sê i-o tramitu cu post'a estraordenarie, séu eu sum la 11. óre in prinsóre. Pana atuncea nu potu lasà cas'a, dar' nici tu. M'a opritu si pre mine si pre tîne. Elu ne pandesce, spionii sunt in cas'a acést'a. Nebunulu cutéza ori-ce!“

„Si ce vei face, Die Larmes?“ intrebâ Colas fricosu.

„Credu in Ddieu, Colas, câ nevinovati'a mea va veni la lumina. Eu tacu si asceptu liniscitu. Eu voi asceptà sê cadu in prinsóre. In manele justitiei voi fi scutîtu celu putienu de asasinare (ucidere pe de a furisiulu.) Si atuncea voi sê vorbescu, fie ce va fi. Ddieu àpera pre cei nevinovati. Pana atuncea tacu! Eu 'ti dau banii mei. Daca me vor judecà si nevinovatu, si strengariulu invinge prin autoritatea neamuriloru sale poternice: bine, atuncea fii omu de omenia, si grigi de tîne. Ruinarea ta mie nu-mi folosesce!“

Amendoi vorbira inca multe despre acést'a cauza ingrozitóre; portatoriulu de socóte cu tari'a neclatîta a consciintiei curate, — Colas cu desperarea si mahnitunea unui copilu multiamitoriu si iubitoriu. D. Larmes prin conversare 'si recascigâ cu incetulu liniscea si inticleptiunea, pecandu Colas le perdù amendoua. Acel'a mangaiandu pre copilulu seu de sùfletu, s'a mangaiatu si pre sîne. Apoi l'a chiamatu in chili'a sa, sê lucre si sê se dîstraga precum va potè. Colas 'lu ascultâ, si se dusa tacutu si intristatu. D. Larmes, care vediù a fi aprópe de mórte, 'si adusa in ordene hartiele sale.

II. Paulin'a.

Colas Rosier peritu si frementandu-si manele treceà prin ocolulu ospetariei, unde locuìa D. Larmes in câte-va chilii d'in napoi. Ospetari'a erà a contelui Oron, care cu soti'a sa odînióra duceà un'a d'intre casele cele mai stralucite a Parisului. Se diceà câ principele Soubise curtenesce fetei contelui. In adevèru, principele erà unu amicu dîliginte a casei, si de totu ocupatu pe lenga contes'a tènèra. Insa elu scià mai bine decâtu toti, câ cercetârile sale le face nu atâtu pentru contesa, câtu pentru sóti'a ei de conversare Paulin'a de Pons. Paulin'a, o orfana fâra parinti si fâra avere, aternatóre dela grati'a contelui putienu s'a interesatu de frumsetile, ce spu-neà principele de 40. ani, care erà amestecatu in tóte trebile amoróse a curtii. Ea, in flórea cea mai fromósa a vietiei sale, cu atâtu mai tare 'si deschisa ochii pentru vecinulu ei celu frumosu, pentru Colas, care aveà 27. ani. Ea totu — déun'a aveà ceva lucru cu elu. Elu descrià pentru ea séu pentru tènèr'a contesa candu poesîi, candu note musîcale; d'in care 'si cascigà câta ceva. Dar' la aceea, câ elu a cascigatu inca si inim'a Paulinei,

n'a cugetatu nici candu. Cu Paulin'a i placea a conversa. Cum sê nu-i fie placutu a fi in societatea copilei gratiôse? Totu-si elu nu pricepù de felu foculu celu secretu a cautaturei densei. Mergèa la ea fâra sbocotîre de inima si cu tóta flegm'a. Elu nici nu scia ce e pasiunea.

Paulin'a stetea la ferést'a de câtra ocolu, candu Colas gâlfedu si frementandu-si manele intrâ acolo, ea, s'a spariatu candu vediù pre favoritul ei gâlfedu de dorerea cea muta a lui. „Pst! pst!“ sioptî ea câtra elu. Elu in sa n'a auditu nimica. „Colas!“ strigâ ea, si-i facù cu man'a, candu densulu se uitâ in susu. Elu o ascultâ, si suspinâ.

„Ce-e cu Dta, Colas? pentru Ddieu, ce ti s'a intemplat?“ strigâ ea, candu densulu intrâ in chilia, si fu observatu câ elu a plansu. Elu taceâ si suspinâ.

„Iubite Colas, dar' vorbesce! Tacerea acést'a me omóra. Ti s'a intemplat vr'o nenorocire? eu trêmuru pana la óse; spune-mi-o chiaru de ar fi cea mai ingrozitóre. Te juru, spune-mi-o.“ Elu taceâ si suspinâ.

Acù spaim'a Paulinei se urcâ la gradulu celu mai innaltu. „Cum, Colas,“ strigâ ea, „Dta nu me tieni démna ca sê-mi respondi? Dóra te senti vatematu? Me privesci pre mine de nimenea? Nu me lasà mai departe in indoiél'a acést'a sugrumatóre! Vorbesce!“

Colas trasa d'in ùmeri si disa: „Domnisióra, lasa-me sê tacu. Nu-mi este iertatu a vorbi numai atât'a, câ acuma ne vom — desparti. Mane lasu cas'a acést'a si se póte, câ si Parisulu.“

Paulin'a la descoperirea acést'a erâ gâlfeda ca unu mortu. Siediù josu fâra potere, si immarmurita se uitâ câtra amicul ei, l'a prinsu de mana, ca si candu ar voi sê-lu tiena tiépenu, sê nu se despartiésca de ea, si bolbaià: „Colas, dar' pentru ce?”

Elu erâ tacutu.

Dupa o mica pausa ea 'si repeti întrebarea cu unu tonu tremuratori. Ochii ei erau plini de lăcrime: „Atâtu de putienu me pretiuesci,“ disa ea, „câtu nu-mi poti nici spune, de ce voesci a parasî Parisulu? Colas, daca cùgeti asià, te-asi despretiui d'in inima, decumva — asi potè. Ba, ast'a nu o-asi potè Colas. Mergi numai. Eu n'am avutu altu amicu sub sóre, decâtu pre Dta. Dta vei aflà destui amici si amice, in sa pre nimenea, care ar luà parte mai intima in fericirea si nefe-ricirea Dtale. Mergi!“ strigâ ea, si intre suspine adence 'si acoperi fati'a.

Candu Colas se uitâ la fromós'a plangatóre, i-se amari tóta fiinti'a. „Ah, fromósa Paulina,“ disa elu, „nu e vin'a mea câ trèbue sê me departu. Câtu de bucuros asi remanè aci! Câtu me surprinde simpatî'a Dtale! D'ai sci câtu te-asi pretiui... D'ai sci, câ eu...“

Paulin'a se uitâ in susu la elu si disa: „Oh tu fatiàrnice! tu m'ai pretiui si totu-si me torturezi? multiamescu lui Ddieu, câ n'am nici unu frate, câci d'ar fi ca tîne, eu de multu asi fi in mormentu.“

„Si d'asi avè si eu o sora,“ adaugâ elu tristu, „si d'ar fi ca Dta, — da, eu asi fi fericitu, grigea mi-o-asi impartì cu ea. Insa...“

„Descopere-ti grigea. Dóra, iubite Colas, cu unu svatu bunu ti-asi potè ajutâ. Cùgeta, ca candu ti-asi fi sora. Éca-mi man'a!“ Ea se scolâ, si-si întînsa man'a.

Elu sarutâ man'a cu totu respectulu si se uitâ confusu in ochii fromósei sorori, ce cu atât'a fragedime dorià a sci secretulu lui. „Câtu constéza deschiderea acestei gure mute?“ disa ea, si cu dègetele sale 'i desfacù budiele, si apoi 'si pusa man'a pe ùmerii densului. Nu se scie, cum fratele si sor'a 'si atînsera bucele fetiei, si pe unu minutu gur'a loru 'si perdù graiulu. Colas in sa se senti ca strafornatu. Elu privi in domnisór'a Pons pre sora sa. Elu nu mai avù secretu. Elu s'a incrediutu in ea dupa ce a promisù câ in veci va tacè ca pescele, si apoi i-a spusù tóte câte le-a auditu mai nainte dela D. Larmes.

Paulin'a, ori câtu s'a infioratu la audiulu acestei noutâti, se senti totu-si fericita ca si candu ar fi fostu metamorfozata lenga portile raiului. Ea iubià, si crediù cà amorului nimicu nu e cu nepotintia.

„Fii in linisce, iubite Colas!“ disa ea, „tu nu poti, nu-ti este iertatu a me lasà pre mine. Póte câ vom gasî mediu-lóce pentru scaparea tatalui teu nutritoriu.“

„Insa,“ suspinâ Colas ingrigeatu „fâra a descoperi ceva!“

„Numai de mi-ar veni ceva aminte acù indata!“ strigâ ea, si-si frementâ fruntea:

„Mergi, Colas, mergi! Lasa-me sèngura. Eu voi sê me cùgetu. Trèbue sê facu ceva.“

Colas se indepartâ. Si tragandu usi'a dupa sîne o amenintiâ cu dègetulu între surisu: „Sora Paulina, daca me vei tradà, in viati'a mea nu voi mai fi frate nici cu o sora.“

III. Principele Soubise.

Intre aceste sosî caret'a principelui Soubise. Principele mergià pe trepte in susu tocmai candu Paulin'a iesi d'in chili'a sa. Fati'a ei ardeà inca de conversarea consangeana. Principele care nici candu nu o-a vediutu mai gratioasa, — si in adeveru, cum se si potea ea infatisià altu-cum in splendórea amorului primu? — mai câ nu-si perdù graiulu la privirea acestei angere incantátore.

„Ddieule, ce fromósa esci Dta!“ disa elu sarutandu-i man'a. Ea l'a condusu in sala, si l'a compatîmitu, câ astadata nu l'a nimeritu a casa pre contele, care cu soti'a si fetiti'a sa numai acuma se dusa la preumblare.

„Dta me compatîmesci pentru acést'a, si eu me semtu fericitu. Oh de mi s'ar rebonificà tóte nenoricirile mele in viatia ca acuma!“ disa elu.

Paulin'a care erà dedata la lingusirile densului, nici nu le luâ in consîderare aceste si alte curteniri ale lui. Ea erà in cùgete despre fratele ei celu nou, si multu se frangeà, cum l'ar potè ajutorà pre D. Larmes. Mai nainte aveà de cùgetu sê le descòpere tóte contelui Oron. Prin influinti'a si prin istetimea lui sperà, câ va potè indepartà tóta nefericirea dela capulu betranului portatoriu de socóte, care crediendu in Ddieu, si fàra ca sê aiba altu prospectu de scapare, se espusa perirei. Insa 'si perdù puterea, candu 'si adusa aminte de egoismulu celu grosu, si de nepasarea cea trifasia a contelui fatia cu dorerea altor'a. Sosîrea principelui sterni in peptulu ei de totu alte plànuri pentru caletoria. Elu, care erà la curte, care se potea apropià nu numai de Cardînalulu Bernis ministru atotu-putînciosu, ci chiaru si de imperatulu, — numai elu, si nimenea altulu potea sê-lu scape.

„Ilustrisîme Dle,“ disa ea câtra pîncipe, „te rogu pe unu Ddieu, pune la o parte glumele. Voiu sê vorbimu despre unu lucru seriosu.“

„Cum? fromósa Paulina,“ intrebâ principele, „Dta amorulu seriosu 'lu iei de gluma?“

„Da, celu putienu dela Dta.“

„Daca amorulu meu e gluma, atuncea totu ce e santu si frumosu sub sóre, e numai gluma, si nu e nimicu seriosu si adeveru; Paulina, da, atuncea faptur'a dieésca a Dtale, si cautatur'a d'in carea stralucesce foculu celu mai minunatu si farmecatur'a seducátore a Dtale, tóte sunt numai insielatiune si minciuna.“

„Séu ochii Dtale, cari vedu mai multu decâtu ce este in adeveru, te insiéla.“

„Ba, eu vedu putienu d'in gratiile Dtale, in sa destulu de multu pentru liniscea mea.“

„Te rogu Dle pîncipe, astu-feliu nu-mi este iertatu a te mai ascultà. Pentru ce mi-le spuni tóte aceste? Câci te uresci cu mine? O sê vorbimu despre ceva mai cu minte. Séu voesci a-mi aretà, câ esci barbatu de spiritu, si celu mai istetiu? Eu sciu chiaru precum scie curtea si orasiulu intregu. Séu ca sê ti-le credu tóte, câte mi-le spuni? Ah stralucite Dle, asià ceva numai ce nu vei presupune despre mine!“

„Ce sofista esci Dta! Da, daca candva ai crediutu atare adeveru, atuncea sê credi in adeverulu semtieminteloru, ce ti le-ai insuflatu; atuncea sê credi, câ spre adeverirea cuvinteloru mele sum gat'a in totu minutulu sangele si viati'a....“

„Ferésca-me ceriulu, pîncipe; uu-mi vorbi despre sange! Asià ceva nu-mi place. Insa d'asi fi asià de fericita, sê potu contà in câtu-va la consîderatiunea Dtale....“

„La tóte, la tóte,“ strigâ principele Soubise, si acù urmâ unu siru de incredîntiare si fantazare, prin a câroru insirare nu voimu a incomodà pre cetîtorii nostri.

Unu Domnisiór'a Paulin'a de Pons in sa de aicea dobendî partea cea mai buna. Ea se 'ntórsa cu o rogare modesta câtra principele, care innainte de a o si audì, o si dechiarà de implinita. Acù 'i povestî cu intristarea cea mai mare intemplantarea nenorocósa a betranului portatoriu de socóte, ce-veni la ureche numai d'in intemplantare, si pre care ea atâtu 'lu compatîmesce. „Dle pîncipe,“ disa ea mai departe, „prin acést'a 'ti poti mari renumele virtutiî Dtale; poti eliberà nevinovati'a; nimenea ca Dta, si chiaru acù nimenea altulu numai Dta. Vórb'a Dtale multu ajunge la cardînalulu Bernis...“

„Oh, nici unu cuventu despre cardînalulu!“ strigâ principele, „eu nu me incedu in densulu. Elu e patronulu risîpitoriului Gatry, si daca nu me 'nsielu, unu adoratoriu a ficei lui. Cardînalulu trèbue sê remana departe de noi. Insa....“ Principele tacù, se cugetà, 'si frementà fruntea, se facù indata voiosu si disa! „Domnisióra, te lasu. N'avemu de a perde nici unu minutu. Mi-ar parè reu, daca cine-va mi-ar rapì ocasiunea acést'a, ca sê am unu putienu de meritu in naintea Dtale. Remani sanetósa, fromósa Paulina. Eu nu sum liniscitu pana candu dorinti'a nobila si fromósa a Dtale nu va fi implinita“

Sarutâ man'a domnisiórei, si se repedi de acolo.

(Va urmà).

Fét'a si ros'a.

Rosîsióra rumenióra
Ce'nfloresci asià frumosu?
Nu deschide sînu-ti frâgedu
Sórelui celu amorusu.

Peste diua te desmérda
Cu placeri sute si mii,
De cu séra te-amagesce —
Si se duce in pustii...

Am iubitu si eu p' unu june,
Fórte dulce si 'nfocatu, —
Mi-a juratu credîntia-eterna,
Crede, — totu — si m' a 'nsielatu.

M'a uitatu, — acù-su straina,
Unde umblu si pasiescu, —
Cátu e diua, câtu e nópte
Unu minutu nu m'odîhnescu.

Rosîsióra rumenióra,
Oh! nu crede sórelui, —
Sér'a vine-amagitóre....
Lasa-lu, lasa-lu dorului.

— Sorióra balaióra
Voi'a-ti buna-ti multiamescu,
Insa drag'a mea me iérta
Nu potu svatu-ti sê-lu primescu.

Crede sora n'am ce face,
Daca firea-a destinatu,
Sê iubimu cu infocare
Sórtea care ni l'a datu.

Via drépta fericire,
Séu mahnire si veninu:
Candu e tempulu plinu de fârmecu,
Debe draga sê iubimu!

J. Grozescu.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

C a r i n u.

(Novela istorica dela Jókai trad. de J. Codreanu.)

Tienutulu d'in prejurulu Romei — pe tempurile
Imperatoriloru rivalisà in avutia si splendóre cu ensu-si
capital'a Rom'a.

In totu loculu pe acele teritorii apareau castelurile
pompose ale patriciiloru.

Acesti demni patricii, — d'intre cari unii pose-
deau câtu unu venitu de optu nóua milióne, — adese ori
erau nevoiti sê incunjure Rom'a; uritulu, vanitatea vate-
mata, rescólele populului si a pretorianiloru, dara deose-
bitu, suspitiunile imperiale in cele mai multe casuri i
sîlià sê parasésca portile Urbei lumii, si sê se retraga la
mosiele loru de tíera.

Asià a traitu dejà de mai multi ani celu mai be-
tranu d'intre senatori, Mesembriu Vir la o mosia a sa
lenga Tíberu, care de candu a muritu Probu nici câ a
privitu câtu Rom'a séu câtra Senatu. Densulu se escusà
cu reumatismulu si dorerea de ochi, si ori cine intrà la
elu 'lu aflà siedindu pe scaunu currilis cu o cârgia d'in
osu de elefantu in mana, si innaintea ochiloru cu unu umbra-
riu verde.

Betranulu acest'a aveà dóua fete. Un'a Glicerí'a
s'a maritatu de tempuriu dupa unu libertînu redicatu la
potere d'in grati'a imperiale, mai tardiu libertînu lu
perdutu capulu; averile sale si grati'a imperatésca au
remasu frumósei veduve, carea nu peste multu a fostu
proclamata de Aspasí'a Romei.

Mesembriu fresce, decum — va-i vorbià cine-va despre

Glicerí'a, nu numai a fostu orbu, ci si surdu, si densulu
nici odata n'a pronuntyatu acestu nume.

A dóu'a fétu a lui erà *Sofroni'a*, carea neincetatu
a fostu totu lenga betranulu pe mosi'a dela tíera: o vèr-
gura frumósa si virtuósa, a carei gratii se pareau a fi
imprumutate de trei dieitâti; dela Vinere sublimitatea
staturei, dela Junone grati'a farmecatóre a obrazului si
dela Psyche blandéti'a spiretului.

Si dieu Sofroni'a pre aceste dieitâti nu le-a deobli-
gatu cu atât'a recunoscintia in privinti'a sa; aprópe de
rip'a marei traia intieptulu Eusebiu, erecele apostoli-
loru; frumós'a femeie cercetà de multu locurile de adu-
nâri secrete, unde acestu barbatu santu vestià invetiату-
rele la credîntiosii lui Christu, despre unu Dumnedieu
care traiesce in spiritu si'n adeveru.

Betranulu Mesembriu scià bine, cumca iubít'a sa
fica este proselit'a secreta a credîntiei nóua, si nu erà in
contra; si nici câ da, ca dens'a sê observe, câ tatalu seu
scie ceva d'in acést'a.

Audindu junii patricii d'in Rom'a despre vèrgur'a
acést'a, au venitu cu grup'a adapati de sperantia cei mai
multi, cumca voru potè dobendí man'a, inim'a si miliónele
ei. Mesembriu i-a primitu bucurosu; a datu bancheturi in
onórea loru, li-a pusu pe mésa vinurile cele seculare;
juniloru nici nu li-a trebuit multu d'in zam'a acést'a de
flàcara, ca sê se imbete, dupa gustarea din urma care de

care erà mai sinceru, 'si marturisfà si celc mai secrete aplecâri ale inimei.

Betranulu Mesembriu tacèa si medità.

In asèmene modu intielegandu Mesembriu slabitiunile acestoru eventurieri, nici unu'ia n'a datu fèt'a.

Intr' un'a de dile au intratu la betranulu Mesembriu unu cavaleru cu o fatia negrita de arsi'ta sòrelui. Betranulu l'a vediutu venindu d'in trichiniulu locuintiei de véra, unde siedeà radiematu pe cârge, si in contra albetiei ochiloru d'in de parte a eschiamatu.

— Ah, tu vini la mine, Manlie Sinistre? aid, aid, câ 'su aici.

Betranulu poteà sê véda pre cine aveà voia.

Junele grâbindu la densulu l'a imbratisiatu si l'a strinsu de mana.

— Ce barbatu s'a facutu d'in tîne, — disa betranulu cu o fatia zimbitorè; — decandu te dusesi cu Probu, te-ai facutu omu deserversitu; dar' si tu ai venitu sê-mi petiesci fèt'a, nu dara?

Junele deveni confusu la acèsta intrebare óbla.

— Pre mine numai amicéti'a vechia m'a adusu in locuinti'a ta.

— Da, da, camu cunóscemu acelu soiu de amicéti'a, ce se obicinuesce a fi intre unu june si intre unu omu betranu, care are fèta frumósã; câ fèt'a mea, Manlie, dieu e fòrte frumósã; sê o vedi numai! Oh nu spune câ ai vediutu-o; innainte de acést'a cu patru ani, ce erà dens'a? si tu si ea erati numai copii; ce poteai tu sê intielegi atunci? Dar' acum'a! ah Manlie, ar fi o eróre mare dela tîne, sê nu o iubesci.

— Ce mi-ar folosí aceea mie, betranulu meu amicu? tu la atâti petitori ai datu drumulu, cari au fostu mai buni, mai avuti si mai potèrnici ca mine, in câtu eu nici a sperà nu cutediu.

— Cum sê nu Manlie? dar' nu poti fi si tu avutu si potèrnicu? Cesarele Carinu nu ti-a fostu consotiu d'in copilaria? dar' unchiulu teu Quaterquartu nu e celu mai renumitu auguru in Rom'a? a carui profetii se implinescu tóte, care tiene in mana venitoriulu imperatoriloru si a tuturoru tieriloru.

— Aceste tóte suntu adeverate.

— Asià dara? sê vedi, tu inca poti fi omu mare. Numai sê camu venezi nitielu grati'a lui Carinu, si sê umbli in voi'a unchiu-teu. Asià, câ acést'a e lucru usioru?

— Cèlu putienu nu e greu.

— Vedi, vedi. Inca cine scie, ce poti sê fii. Ce consta pre Carinu a sugrumà pentru voi'a ta pre unu senatoru avutu, si castelurile cu tóta averea lui sê ti-le dee tie? si atunci si tu vei avè casteluri, si sclavi, te poti scaldà in apa de trandafiru, si poti prandi limbi de pauni. Ce stâ in calea ta? La acèsta gloria poti ajunge chiaru terindu-te pe còte. Terindu-te 'ti dicu.

Manliu lasà sê vorbésca betranulu.

— No, remani in sa aci la mine, si petrece-ti pana candu vei voi

De séra betranulu dede o cina stralucita in onórea lui Manliu, adunandu de tóte, ce poteau sê desfatese gustulu, ochii si sùfletulu.

Fati'a junelui flacarà de foculu vinului de Falernu; adese trasnià cu pumnii in mésa, uitandu de onórea, ce compete domnului de casa.

Mesembriu, observà, cumca sùfletulu tenerului óspe

se deschide, si asiediendu-si capulu pe o mana, incepù esamenulu.

— No Manlie ce dici la acestu vinu de Falernu? Nu am avutu dreptu candu am disu, câ Itali'a e sinulu pamentului, câci aci suntu úgerile pamentului; acele déluri, ce prasescu acestu vinu?

— Si eu totu-siam beutu in viéti'a mea beutura mai insufletitóre.

— Beutura mai insufletitóre? Depe a cui mésa ai beutu-o Manlie?

— D'in ap'a Eufratului.

— Ce vorbesci?

— Aceea a fostu dupa batali'a dela Ctesiphonu.

Tóta diu'a ne-am luptatu, d'in mani 'mi curgeà sangele, si depe fatia sudórea. Pana 'n de séra armat'a persiloru a fostu nimicita, si in acèsta di a esundatu si Eufhratulu din matc'a sa.

— Si tu atunci ai beutu d'in elu?

— Da. Ap'a aceea are potere imbetatóre.

— Glori'a te-a imbetatu Manlie. Ast'a a fostu in cea apa!

— Nu sciu ce a fostu intr'ens'a? dara eu mi-am umplutu coifulu, si nu l'am luat de la gura pana nu am beutu tóta ap'a.

— Insa dupa aceea sciu câ v'ati petrecutu, asià dara? Ei, dupa voia veti fi saltatu in Ctesiphonulu ocupatu. Mi inchipuescu, câtu de bine li-a fi fostu nevestutiiloru aceloru cu ochi nopturni, apoi aceloru casteluri si magazine, pre a caroru domni i-ati sugusiatu in lupta. Voru fi innotatu soldatii in untu si in lapte.

— Ba dieu acei'a n'au prea innotatu, pentru câ inca in acea nópte am luat-o la cale, apoi ce se atíngede de nevestele cu ochii nopturni, la toti oficerii s'a demandatu aspru a padì neatacata virtutea femeiloru prinse.

— No, no. Nu ve prea obicinuiti voi a padì asià strictu astu-feliu de ordíne Ast'a o camu cunóscemu.

— Mehercule! cunósceti reu, eschiamà Manliu, cuprinsu de furia. Intru atâta le-amu paditu de strictu, incâtu eu pre unu soldatu d'in legionulu meu, care au rapitu o vergura, l'am spendiuratu de picíore de doi arbori incovoaiati, si asià l'am spintecatu in dóua.

— No, dara in sa pre mine sê nu-me spinteci in dóua, glumià betranulu Mesembriu, desfatandu-se peste mesura pentru acèsta vatemare nobila, ce aratà óspele seu; cu acést'a dadù semnu unui sclavu numidiãnu care tieneà in mani o védra de argintu cu cele mai frumóse sculpture: — Aid' Ramone, umple pocalulu óspelui meu.

— Dâ-i pace, strigà Manliu, 'lu voiú potè si eu umplè, nu e de lipsa sê me imbeti, ca pre Carinu, carui'a-i lenè sê se atíngede de pocalu candu be, si cùgeta, câ se obosesce, daca trèbuie sê-si duca o smochina depe tãleriú pana la gura.

— Ei, ei. Manlie Sinistre, tu calumniezi pre Augustulu.

— Aecastor! ast'a nu e calumnia! dar' nu se scie despre densulu, cumca picíorele nici candu nu-i ajungu pamentulu, ba câ si in chili'a de scaldã umbla cu jetiulu, mai de una-di aveà unu anelu pe degetu, si se plangeà, câ nu-lu póte purtà de greumentulu celu mare, si si-l'a trasu josu. Ba mai multu sê-ti spunu, acum a adusu pre unu falsificatoru de documinte d'in arestu, care de minune scie imitã subscierile altor'a; pre acést'a l'a denumitu de cancelistulu seu superiore, ca sê nu fie im-

povaratu nici cu propri'a sa subscriere, si acum acestu defraudatoriu subscris pe tóte documentele provinciale numele in locul seu.

— Ah, Manlie. Tu totu-si spuni multe despre Carinu, si densulu ti-a fostu conscolariu.

— Cu aceea n'am sê me laudu. Adeveratn, câ mai de multe ori mi-am impartitu panca cu densulu, candu rabdâ lipse, si paliulu seu celu sdremtiosu l'am schimbata cu alu meu; dar' n'am doritu sê me cunosca nici odata, câci usioru poteamu sê o patiescu, ca ceia-l-alti conscolari ai sei, cari i-au venitu innainte, facandu-lu atentu la suvenirile temporiloru de mai nainte, si pre cari Carinu apoi i-a aruncatu numai decâtu in *turnurile uitârii* "ca sê se elibereze pre sîne de sentiemințele neplacute ale trecutului.

— Vai Manlie, tu asiâ vorbesci, ca unu Senec'a, astu-feliu tu nici candu n'o sê ajungi la unu rangu innaltu prin grati'a lui Carinu.

— Candu a si avutu lipsa de aceea unu romanu liberu! eschiamâ redicandu-si capulu cu sumetia equesulu; am spada, am inima curagiósa; daca aceste nu voru fi in stare a me conduce câtra gloria, atunci n'am si nu-mi trêbue o potere, ce o poti dobândi terendu-te asiâ prin pûlbere! aceea e pentru cani, si libertîni.

Mesembriu frecandu-si manile ridea de bucuria si sîliã pre tîneru sê bee. Vinulu descrie carâcterulu celu mai sînceru.

— Spune mai incolo, iubite Manlie, ce-ai fostu inceptu; amu remasu la lupt'a dela Ctesiphon; adeca, cumca inimiculu a remasu acolo, voi v'ati dusu mai departe, pana ati potutu merge.

— 'Ti stimezu barb'a carunta senatore, dar' sê nu-mi spuni aceea, câ „pana unde amu potutu merge.“ Dieu ne-amu fi potutu duce si pana la Jaxartes, omu n'a fostu, care ar fi potutu resiste in contr'a nóstra. Inzadaru a pustîitu persii hotarele d'in drumulu nostru; nici desierturile n'au potutu sê stee contra legiuniloru romane; totu soldatulu si-a dusu pe spate nutrementulu de diece dile. Persii esperiau apropiarea nóstra ne impedecabila, si candu amu sosîtu innaintea unei colonie barbare, a carei esprimatiune de pe limb'a romana nu-o potu pofîi dieii, acolo amu facutu lăgaru. Câtra murgitulu sórelui au venitu fatia cu noi deputatii persiani: nesce ómeni infrumsetiati ca nesce mirese, si cereau sê se conduca la Augustulu. — Amu întielesu pre Caru, nu cum-va sê cûgeti pre Carinu. — Atunci i-au condusu innaintea unui barbatu, care siedeã pe pagiste, acoperitu pe capu cu o siapca de pele gâlbina, si mancã slanina rânceda buna si fasole. Densulu erã imbracatu cu o toga de purpura d'in o tiesetura dura, prin care se deosebiã de altii.

— Acest'a a fostu Caru, 'lu cunoscu. Intredisa betranulu Senatoru.

— Augustu pentru acesti deputati nu si'a întreuptu cin'a, ci sdrobiã bobulu intre dîntii de otielu, acesti'a si-au ispravitu cuventârile invetiate de-arostu, dupa care Caru si-a luat siapc'a de pe capulu plesiugu, si aratandu spre elu disa deputatiloru: „uitati-ve aici si tieneti minte aceste cuvinte, decum-va regele vostru nu va sê recunosca supremati'a Romei si nu-i va restitui provinciele, pe câtu e de plesiugu acestu capu alu meu, pe atâtu mai tare voi face eu plesiuga tiér'a vóstra.“

— Si d'in acést'a recunoscu pre Caru.

— Deputatii s'au indepartatu infiorati, legiunile intonara marsiulu belicu, la care tóta strof'a se finesce in acést'a: „Mille, mille, mille, occidit.

— Acest'a e versulu triumfatoriu alui Caru, despre care s'a dusu veste, câ in lupte speciale au omoritu o mie de ómeni d'entre nemici.

— In adeveru, atâti'a au mistuitu.

— Fiulu seu de dieceori a omoritu atâti-a in sa numai d'in supusii sei proprii. Acést'a e numai apostrofu. Dar' povestesc mai incolo Manlie, ce s'a mai intemplat cu voi mai departe? Câti insi, atâte povesti se naréza despre tóta espeditiunea aceea. Unulu afirma, câ ati fostu atacati de legiunile negre, altulu vorbesce despre tumultu, alu treilea pomenesce de minuni. Atât'a e dreptu, câ voi in locu sê mergeti innainte, de odata v'ati re'torsu, de si cum disesi, n'a fostu omu sê vi póta sta in cale.

— Asiã e, omu n'a potutu sê stee in contra, dar' in sa nu suntu fiintie si mai potînte pe surfati'a pamentului?

— In adeveru suntu; Dumnedieii Romei. Dar' sprezeu câ pre acesti'a nu 'i veti fi maniatu a supra-ve, si augurii vostri voru fi sciutu auspitiunile favorabile; cu voi a fostu vestitulu Quaterquartu, unchiulu teu.

— A fostu acolo in adeveru; fumu de sacrificiu, matie de animale nu ni-au lipsîtu, si cióre au venitu destule pe orizontu.

— Manlie, vorbesci prea profanu despre aceste lucruri sante.

— Am cause, a vorbi despre ele asiã. Armat'a nóstra de joldu au prinsu óre unde pe desiertu unu omu imbracatu de jumatate in pele, care dupa cum povestiã s'a retrasu d'in onóre câtra unu Dumnedieu nevediatu, sê-si postésca trupulu, si pe culmea acestui stelpu a petrecutu treidieci de ierni si veri, si a siediatu acolo pana 'n de séra cu manile intinse ca o cruce, séu se esercitã facandu-si matanii cu băterea capului de genuchi, unu legionariu a avutu pasiune sê numere acele matanii, dar' in sa dupa ce numerulu acelor a ajunsu la o mia si noua sute, 'i s'a uritu, si l'a impinsu pre cucerniculu depe stelpu si l'a omoritu. (Simeon Stylites).

— Si tu compatimesci pre acestu nasarineanu?

— Sê vorbimu incetu Mesembrie. E periculu a spune si a andi cuvintele mele. Nu cugetã, câ sum beatu, si câ acum scornescu aceste povesti. Eu am vediatu pre acestu omu murindu, câci am ajunsu tardiu, spre a-lu potê scapã. Nu a blastematu. Pre fati'a-i gâlfeda aparù o fericire eterna, ochii si i-a radicatu câtra ceriu, si candu se despartia de lume binecuventã pre ucigasii sei. Eu i-am alungatu pre acesti'a de lenga cadavrulu seu si spre recorire i-am datu apa rece, densulu mi-a multamitu, si cuvintele urmatóre 'mi siopti in urechi cu cea d'in urma resuflare; „romaniloru! sê nu treceti Tigrulu, câci acolo este paradîsulu Dumnedieului celui nevediatu, care nu se lasa pre sîne a-se calcã!“ Eu am spusu acést'a amerintiare lui Numerianu, celui mai tîneru fiu alu imperatorelui, care si pe tempulu lui Cesare au fostu amicu sînceru a tuturoru soldatiloru buni si densulu au reportatu acést'a lui Augustu, care trasarindu la profeti'a ascetului provocã pre Quaterquartu sê tienã auguriu. Unchiulu meu e recunoscutu despre aceea, câ astu-feliu de oracule scie spune, ce nu-lu potu deminti.

— Indresnetiu vorbesci Sînstre.

— Asiã a profetitu lui Probu odîneóra, cumca

famili'a sa va restaura peste o mie de ani stralucirea Romei.

- Numai ?

- In fine dupa mai multa invertire de lituus fu invetiatur'a, ce Quaterquartu a declamatu cu insufletire dodonica, cumca in cea mai de aprópe batalia se va lupta Dumnedieu.

- Aceea nu a adausu, cá lenga noi, séu in contra nóstra.

- Imperatorele demandâ pornire innainte, si inca in acea di amu trecutú Tigrulu. Cátra murgitulu serii mai multi d'ntre acei'a, cari au fostu ucisu pre martírulu Simeon Stylites, cuprinsi de fioru l'au vediatu pre elu standu pe o movila cu manile infínse, ca o cruce si facandu-si matanii. Si sènguru eu l'am ingropatu. Nóptea s'a intunecatú, d'in tóte partile s'a acoperitu orizontele de nuori grei stralucindu d'in departare, ca cum ar porni resboiu unulu asupra altui'a. Fulgerile si trèsetele s'au totu apropiatu, lumea s'a intunecatú, nesce resunete ne mai audite siuerau imprejurulu nostru, si candu la lumin'a fulgerului s'au deschisu adencurile ceriului, asià se pareà ca candu s'ar uità de acolo nesce figure stralucitóre asupra nóstra. Tóte legiunile se pareau a fi intr' o lupta inversiunata un'a cu alt'a amestecate, giur imprejuru resunau tièncaniturele spadelorú si a bardilorú, si lupta nicairi nu erà. In intunerecu ne pareà cá audimu, ca candu tóta armat'a ar fi fostu numai unu chaosu depenatu intr'unu ghiemu, unde se lupta omu cu omu, cohortele calaretie calca in picióre pre pedestrime, tribunii alérgea innaintea armatelorú, masele belicande pustiindu cadu un'a intr'alt'a, - si numai cand fulgerà momentanu vedeamu, cumca legiunile stau linu in cuadratu regulariu, nici d'in locu miscandu-se. Atunci cu o durduitura grozava cadiù o grupa de focu sierpuitóre, isbindu oblu între rendurile nóstre, si scuturandu pe sub noi pamentulu si de-asupra nóstra aerulu, fiorulu ne-a pusu pre genunchi, totu animalulu si-a pusu fati'a la pamentu, si glasulu potèrnicu a durduitu o sentfíntia grozava a lui Dumnedieu in urechile nóstre. Candu amu privitu iara-si in susu, amu vediatu ceva focu mare ardiendu in mediu-loculu taberei. Cortulu lui Augustu a fostu acel'a, pre care l'a detunatu Dumnedieu. Nimene nu a cutezatu sè stenga foculu. Intr'ensulu au arsu imperatorele si portretele dieitatorulu belice. Cine dar' e Dumnedieu, daca nu ei ! Oh Mesembrie ! Ar fi óre dreptu aceea, cumca este de asupra nóstra o fiintia nevediatu, care e Domnitoriuulu ceriului si alu pamentului, si figurele cele mórte, pre cari le adorâmu noi, nici pre síne sèngure nu suntu in stare sè se apere !

Mesembriu strensa liniscitu drépt'a lui Manliu. A auditu destulu.

- Sè nu mai vorbimu despre acést'a Manlie. Voi v'ati reintorsu d'innaintea poterei, ce vi-a statu in cale. Acel'a a fostu Dumnedicu. Cum s'au portatu legiunile dupa aceste ?

- Nu le-amu potutu face sè se duca mai departe ; loculu acel'a unde a arsu Augustulu Caru cu dieii paditori ai Romei l'au incungiuratu cu zidu ; acolo stâ acuma unu edíficiu fâra fereste si fâra usia, ca sè nu între picioru de omu in acelu locu blastematu de Dumnedieu. Soldatii au alesu de duce pre Numerianu, si l'au provocatu sè-i reintórca in Iliri'a. Pentru acést'a veste eu sum tramisu a o duce lui Carinu, si acést'a e caus'a de acum ne vedemu unulu pre altulu.

- Sperezu, cá si mai adeseori ne vomu vedè, e bucuria a fi in Rom'a, asià dar' !

-- Mie nu-mi e ; bucurosu m'asi reinturnà la legiunea mea.

- Oh, asià tu in adeveru n'ai vediatu circulu lui Carinu, jocurile cele pompóse seculare, ce numai in Rom'a se potú aflà ; n'ai gustatu inca thermele lui Antoninu, scaldele de trandafirú ; dóra nici amanta n'ai in Rom'a, Manlie ?

- Tóte le-am vediatu, si nu m'au desfatatu. Ce póte sè admire acolo unu legionariu incarcatu de rane ? Aci facu lupte d'in jocuri, noi d'in lupte facemu jocuri. Thermele nici candu un mi-au placutu ; scaldele calde suntú numai pentru Cuiriti, nu pentru soldati. Sangele 'lu spala si ap'a rece : pentru nelautiéla vedibine cá trèbuie calda.

- Dar' n'ai respunsu la a tréi'a ; n'ai aflatu in Rom'a femeie frumósa ? dar' ce intrebu eu ? te afla ele pre tîne ; daca tu nu-le cauti pre ele. Oh femeile Romei nu suntú superbe, nu tienu multu de síne, de odata te-ai aratatu in fóru, precum esti tu de voinicu, cavaleru, ar trebú sè te intrebu : nu te-au rapitu inca ? nu te-au despícatu in bucâti ca femeile bachanine pre Orpheu ?

- Ah Mesembrie, nu se prinde vùturele cu vergea de vescu.

- Du-te, du-te ! de ce ai fi tu mai vùture ca altii ? ca si candu porumbii Vinerei nu s'ar fi incuibatu in coifulu lui Marte ? Mergi ! 'ti stâ reu prefacerea. Apoi vedi cá te rosisi si ochii ti-i-ai infiptu la pamentu. De ce vrei sè amagesci pre unu omu caruntu ! séu sè se fi schimbatu moralulu impregiurulu lui Carinu ? si decum-va pana acum se intemplà sè móra vre un'a d'ntre cele 6 vergure vestale, de abià se aflà alt'a in locu, acum de odata tóte se facura vestale, care innainte de acést'a fura ale Aphrodítei ?

- Eu n'am afirmatu Mesembrie !

- Asià dara contrariulu. No, nu negà, vei fi avutu aventure eminente ? Frumosu ! Cinci siese femei amoróse te-au impresuratu de odata, depunendu inim'a si viét'a la piciórele tale ; tu ti-ai alesu d'ntre ele pre cea mai frumósa, care te-a imbratisiatu mai cu caldura si te-a sarutatú mai dulce ? séu cá n'ai sciutu sè alegi d'intr'ensele, si le-ai tienutu pre tóte ? Demanét'i'a ti-ai pusu cunun'a unei'a si sér'a a altei'a pe capu ; unei'a i-ai juratu pe luna, altei'a pe sóre, si ai tienutu cu credíntia juramentulu pentru tóte ? Fórtè eminentu ! Acést'a e bucuri'a tenerimei Manlie, si eu eramú asià pana eramú tèneru.

-- Dar' Mesembrie, nu-me lasi sè ajungu la cuventu ; cáte ai disu, tóte nu suntú pentru mine. 'Ti concedu, cá pana am fostu in Rom'a, mai multu am avutu de lucru cu sclavii dómnelorú, decâtu cu barbatii acestor'a. Insa originea mea e d'in famili'a : Manliu, in care erà usu strabunu, cá barbatulu nu a iubitu mai multu decâtu pre o femeie, dar' pre aceea o iubià cu credíntia ; de a muritu, - a gelitu-o deapurure ; - de l'a insielatu, - a omoritu-o ; - si de a rusinatu - a isbanditu-o.

- Vorbesci frumosu Manlie ; dara vedu stralucindu unu anelu pe dègetulu teu, unu soiu ce barbatii nu s'au obicinuitu a portà, ci numai femeile.

- Consecinti'a e adeverata. Acestu anelu mi-l'a tramisu o femeie, si câ'lu portu pe dègetu, numai tu sènguru esti caus'a.

Mesembriu privi la june cu admirare, cugetandu, câ numai d'in gaimacéla se esprima asià fâra de intielesu.

Eu Manlie? Ce interesu am eu de anelulu teu?

— A séra, dupa inceputulu vigilieloru, pe candu me indepartâsemu d'in Capitoliu, o matróna invelita mi-a intînsu in mana o scrisóre suçita, si cu acést'a desparù, sucitur'a a fostu strinsa cu anelulu acést'a, d'in curiose-tate am desfacutu-o, si cetfi d'intr'ens'a cuvintele aceste secrete: „Manlie Sinistre! tu iubesci pre o vèrgura, acareia parinte 'ti e amicu bunu. Pre acestu caruntu betranu si pre acést'a vèrgura ii amerintia unu periculu, ce afara de dumnediei si de nemicii tei numai eu sèngura sciu. De vrei sè scii, grabesce la mine Inmanuatòrea acestei scrisori va asteptà dupa tîne in tôte òrele dilei si a noptii innaintea lui „pons sacer“ pana atunci, pana candu vei veni. Aratandu acestu anelu te va conduce la mine.“ Subscrisa: „o femee care pre tîne te adóra d'in anii copilariei si pre care tu deapurere ai lapedatu-o; care pôrta ur'a acelor'a pre carii voesce sè-i mantuiésca.“

— Manlie! vorbesci unu lucru deosebitu.

— Acést'a gacitura mi-e neesplicàbila. Cine are potere sè véda in celu mai adencu alu inimei mele, ca de acolo sè-mi cetésca semtiemintele? M'au tradatu dóra visurile, ca sè scie cine-va, câ eu iubescu pre fi'a ta, pre care innainte de acést'a cu patru ani am vediatu-o, si de atunci n'o mai potu uità? si cine pôte fi acea femee, care sè scape d'in periculu pre alt'a femee, a carei amoru eschide pre alu seu?

Fati'a lui Mesembriu se innuorà. Calisulu (pocalu) sta neatînsu dejà demultu innaintea barbatiloru: se desbetara de totu in decursulu conversatiunei, numai inimele li-au remasu deschise, pre care le deschisa sufletulu vinului.

— Arata-mi mai de apròpe acelu anelu, disa incetînelu Mesembriu.

Manliu i intinsa man'a; pétr'a anelului erà o camea maiestòsa, o sculptoria sardonica, cu o busta purpuria galbena a unei femei de nesce trasure maiestàtece.

Mesembriu esaminà acést'a camea cu o frunte serina; 'si dede capulu de o parte si iara-si privi cu fiptiune la ea, si cu acést'a 'lu impinsa dela sine cu scârba, si 'si lasà capulu caruntu desperatu pe peptu.

— De ce ti-s'a turburatu fati'a? intrebà Manliu. Cunosci acestu anelu? Cunosci pre proprietariulu lui?

— Cunoscu, respunsa, betranulu tempitu.

— Vorbesce, cine e ea?

— Cine? disa cu ochi fulgeratori mosnégulu. Cine? O hetera nerusinata, o spurcata de femee voluptuòsa, d'in a carei resuflare se latiesce pe popòrele Romei cium'a, a carei esistintia este numai o péta pre manufactur'a creatorului, pre care ensu-si parintele seu atâte blastemuri a aruncatu, in câtu daca tôte acele s'ar lipi de dens'a, n'ar mai resari ièrba pe acelu pamentu, pe care ar calcà picì-òrele ei, si ensu-si indurarea si-ar întòrce cu scârba dosulu câtra dens'a.

Cuvintele d'in urma a betranului erupsera intr' unu plansu amaru.

— Cine este acést'a femee? Eschiamà Manliu sarindu depe trichiniu.

— Acést'a femee e fi'a mea... gemù betranulu cu unu tonu amaritu.

— Glyceri'a?

— Abraxas!! strigà betranulu, si se scuturà scarbindu-se de acestu nume.

Manliu scòsa anelulu depe dègetu, si porni câtra ferésta cu elu, sub care curgeà Tîberulu. Betranulu observà scopulu lui.

— Nu-lu aruncà in apa! Ceva pesce pôte sè-lu inghitia. Pescarii 'lu voru prinde, si iara-si va veni la lumina. Va otravi Tîberulu, si voru turbà, cari voru be d'in ap'a lui. Tiene-lu la tîne. Am aflatu ceva; pentru care trèbuie sè tîni acestu anelu. Pentru mine ai portatu acestu anelu pana acum, dupa cum disesi?

— Pentru aceea l'am tînutu, ca daca va cere nece-sîtatea sè te aperu.

— 'Ti multiamescu Sinistre. Asià dar' tu me iubesci pre mine, si si pre fi'a mea; 'ti multiamescu, multiamescu; vomu fi recunoscatori, eu 'ti dau betranetiele mele pentru amorea ta, dens'a 'ti va da juni'a pentru ea. Totu deun'a te-amu iubitu, totu deun'a te-am privitu, ca pre membrulu familiei nòstre. Daca voiesci sè ne aperi pre noi de periculu, — tîne acelu anelu, — du-te cu elu, unde te voru conduce, — cauta — o pre aceea, care ti l'a tramisu, — si o ucide.

— Mesembrie; dens'a e fi'a ta.

— De-e copil'a acelei pàseri de basîliscu, care a clocitu-o in cuibulu seu?

— Dar' dens'a sèngura voiesce sè te apere de periculu neprevèditu.

— Nu este pentru mine altu periculu in lume de câtu dens'a sèngura! Ce este pentru lume cium'a, furtunele, viscolulu, siafotulu, aceea este pentru mine numele ei! De asi potè sè me apròpiu eu de dens'a, ensu-mi asi ucide-o.

— Dens'a voiesce sè te mantuiésca.

— Nu-i crede. Minte tóta esprimatiunea ei, a insielatu pre tatalu seu, insièla pre Dumnediei. Fati'a sa asià e de nevinovata, ca a copilului dormitandu; de vorbesce, esti farmecatu, de o vei lasà sè graiésca, 'ti elupta stiletulu d'in mana, le strica, te fàrmeca, te scòte d'in ensu-si form'a ta, 'ti va rumpe scòrti'a inimei cu farmecaturu afurisite, ca sè devini ticalosu, ca unu slavu. Nu-si acopere acést'a fati'a, ca alte femei, ci sufletulu; acum cu aceea te amagesce la dens'a, câ voiesce prin tîne sè me apere pre mine si pre Sofroni'a, de vei merge acolo, si pana a nu potè vorbi unu cuventu, nu-i vei infige stiletulu in inima te va induplecà, ca sè ne ucidi pre noi!

— Mesembrie, ce ti-a gresitu, de vorbesci astu-feliu despre dens'a?

— Ce mi-a gresitu? m'a ingropatu, innainte de a fi muritu! Mi-a mestecatu in tîna perii incaruntiti! Mi-a otravitu inim'a, mi-a furatu lumin'a ochiloru! Sangele mi l'a jafuitu, ca sè depinga cu elu chipuri de obscenu pe paretii lenociniului!

— Pre tîne te rapesce furi'a.

— Pentru ce sè nu-me rapésca? N'are unu romanu cauza sè blàsteme, candu-i dicu in foru: dâ-te josu de pe calu, câ fi'a-ti e de nemic'a! Potu eu merge in Rom'a unde-va, fâra sè fiu rusinatu: nu e prostituatu numele ei in tôte versurile ticalòse ale lui Aevius si Mavius? nu au vediatu-o pre dens'a in amphiteatru pasindu pe bina innaintea unui vulgu chiuitoriu, ca pantomima? nu se preumbla dens'a insotita de spurcat'a-i conduita diu'a la amèdi imbracata in tunica vitrea, ventus textilis? nu s'a lasatu, sè se depinga, ca vulgivaga Venus? si este vr'o

orgia, vr'unu bacanalu, ca dens'a sê nu le fie regin'a spurcata? — Oh Manlie, e lucru grozavu atunci, candu omulu pórta peri carunti, sê nu póta privi in fati'a altor'a, in totu loculu sê audi sioptîndu, si sê cetesci d'in fati'a tuturor'a aceea: iata, acest'a e acelu Mesembriu, a carui féta e stricatiunea Romei, vedi acest'a a datu viétia acelu monstru, care pe tóta diu'a manca pana delo suta de flamandi, si totu delo atátia sórbe sangele peste ea, sê ne ferimu, sê nu se atînga de noi — — oh Manlie, sê credi, câ tu vei ucide odata pre acésta femeie.

— N'am ucisu femeie de candu sum, si nu voiu.

— Adu-ti a minte de cuvintele mele. Acésta Megara te iubesc pre tîne; si scie bine si aceea, câ tu iubesci pre alt'a; si câ alt'a acést'a e sor'a ei, nu face nimic'a. Aceste mesaline cu vene stricate si in sange sunt alegatóre; sange de tóte dilele nu-le iritéza, celu mai dulce e celu fratiescu.

— Padiesce-ti budiele de Omene.

— Eu semtu, Manlie, ce dicu. Ar fi mai bine, sê ucidi pre asta femeie d'in bagare de séma, de câtu sê o ucidi d'in isbanda. De vedi unu sierpe, asiâ câ-lu calci? si nu astepti, sê te musce, ca sê ai cauza de-a-lu calcã?

— Tu esti parinte Mesembrie, dorerile tale le intielegu, in sa nu le partînescu.

— Vei fi barbatu, si le vei partîni.

— Cum poti pretînde betranulu meu amicu, ca sê me invetiu a uri, candu me facusi fericitu? vorbesci despre furi'a ta unui dormitandu, care viséza de bucuria, pana candu tu turburi nóptea, cu cuvintele-ti furióse. Eu d'in tóte esprimatiunile tale m'am convinsu, câ trébuie sê posedu odata amorulu si man'a Sofroniei. In tóte luptele sangeróse, ce le avuramu cu persii, fiinti'a ei ca o dieitate

paditóre a statu in locu de scutu in contra veninóseloru sageti: dens'a e úniculu meu idealu, pre acest'a l'am vediu-tu eu anotandu pe surfati'a oglindia a riului inundatu de sange; si pana candu vorbesci tu despre sange, eu nu cùgetu alt'a, decâtu câ dens'a va fi a mea.

— In adeveru, amorulu e orbu.

— Si adauga, câ cine uresce, vede fantóme.

— Sê dee dumnedicii, ca tu sê ai dreptu, ca lumea intréga sê dica odata: Iata Mesembrie, féta-ti denegata e curata, ca Dian'a, si tóte au fostu numai calumnii! Eu!.. dar' eu si atunci asi strigã; trébuie sê o ucidi Manlie, câci a insielatu pre tóta lumea.

Pre bietulu betranu dupa aceste l'a cuprinsu unu trémuru, si candu s'a sculatu depe tricliniu, uuu sfîncsu de ósu de elefantu i-a remasu in mana.

— Servitori adúcteti facliele; — strigã cu unu tonu tremurandu: sê mergemu la culcatu Manlie, viséza-te tu despre amoru-ti si eu despre ura.

Cu acésta s'a dusu cu pasi repedi, fára sê semta reumatîsmulu.

Manliu a mai remasu, s'a asiediatur pe galeria, unde curgeã Tîberulu, d'in departare audi unu imnu executatu cu o melodía gratiósã. Lun'a luciã in tóta splendórea sa. Densulu cugetã câ viséza, si i-se parù, câ intr' un'a d'in cinurile plutítóre diaresce o figura alba de femeie: si se visã trédiu despre Sofroni'a.

Nu se poteã odihni, sùffletu-i impatîntu oftã: 'si luã spad'a, si invelindu-se in paludãmentu, se cobori intr'unu cinu, ce sta aprópe, si plutí dupa tonurile imnului misteriosu.

(va urmã)

Cununa de varietâti.

(*) Cu ocasiunea solemna a anului nou, ne luãmu voia a da espresúne caldurósa fericitãrilor nóstre fatia cu st. cetítori si cetítóre a acestui jurnal, pofîndu-le d'in tóta inim'a, ca sê-si véda realizate tóte dorintiele si sperantiele, ce le pastréza pentru anulu acest'a! Dee bunulu Domnedieu, ca anulu acest'a, a cârui sosíre o intimpinãmu in diu'a de asta-di cu atât'a bucuria, sê fie mai incarcatu de bunetãti, decâtu cum fu anulu trecut; si sê vedemu innaintandu tóte interesele nóstre atãtn materiale, câtu si cele morale. Dee Dumnedieu, ca anulu acest'a sê aduca sporire in virtutea iubirei, ce o pastréza ori ce romanu cu atât'a caldura pentru dulcea natiune; si sê potemu inregistrà câtu mai multe probe despre sentimentele generóse dovedíte prin fapte de câtra fiii drepti ai natiunii nóstre, cari si pana acuma ne incantara atãtu de a dese prin zelulu caldurosu, prin concursulu nepregatatu a loru, de câte ori o cerù acést'a vr'o întreprindere menita pentru innaintarea literaturii nóstre! — In fine fie-ne iertatu a cere partînire a Dvóstre stim. cetítori si cetítóre si pe anulu acest'a; câci noi d'in parte-ne nu vomu pregetã a întrebuintiã totu ce e cu potîntia, ca sê acastigãmu indestularea Dvóstre cu jurnalulu nostru, care are de a se luptã cu atâte pédece provenite d'in calea neumbata, ce ne nesuimu a ó cladí nêteda pentru propasirea nóstra si in ramulu beletristicu; — câci dieu, numai si

numai prin o partînire mai caldurósa vomu poté cores-punde si noi asceptãrilor, ce le aveti fatia cu jurnalulu nostru!

(⊙) Necrologu. D'in Lugosiu primimu scirea trista, câ D. Joane Popovici regutiatoriu, cetatianu si cavaleru alu ordului papalu numitu S. Grigoriu, apoi Dómn'a Sof'a Dicu nasc. Panaiotu, Joane Juliu, Pavelu Panaiotu, Evelin'a Mihutiu nasc. Dicu, Ecatarin'a Nicolaeviciu nasc. Panaiotu, Sîdoni'a Maioru nasc. Panaiotu, si Elen'a Panaiotu, prin repausarea Dómei Ecatarin'a Popoviciu nasc. Panaiotu, in ¹⁶/₂₈ Decevre 1864. perdù pre soti'a sa cea mai credîntiósã, resp. sora si matusia, — pre carea o jelescu afara de rudenii, toti cunoscutii densei, câci a fostu esemplulu femeiloru cãsnice si a nationalistoru brave, carea ca membr'a Reuniunei dameloru romane d'in Lugosiu a portatu sãrcin'a cea grea de perceptorésa dela infintiarea reuniunii. Immormentarea repausatei la ¹⁹/₃₁ Dacevre a fostu atãtu de celebra, câtu in Lugosiu de multu nu s'a petrecutu o persóna asiã stimãbila la odihn'a eterna prin o multime de compatîmitori ca acuma. Fie-i tierin'a usióra!

(⊙) Gacitur'a desia cu d'in nùmerulu 22. alu Aurorei a. tr. fu deslegata bine inca de D. Eleonor'a Vlass'a in Blasiu, — in sa primindu stim. epstola

dupa incheierea numerului 24. a. tr. ne pare reu, că n'a potutu luà parte la trágerea sortiloru,

(*) O res bunare de osebita. Unu pictoru observà, cumca cutare domnu curtenesce prea caldurosu sotiei sale. Venindu elu o data a casa, aflà pre curtenitoriulu nenorocitu la sotia sa. Dvostra veti cugetà, cã pictorulu va fi iesindu d'in flegma, si séu l'a provocatu la duelu, séu intr' unu casu mai reu l'a fi caratu binisioru! Nici un'a, nici alt'a nu se intemplà; ci pictorulu flegmaticu 'si chiamà ajutorantii sei, cari mi-lu luara pre óspele nebinevenitu si 'lu trentira intr'o cada plina de vapsele venete; in urmarea carei'a curtenitoriulu nostru deveni venetu ca azurulu ceriului de nópte Dupa acésta traptare chemica, pictorulu i dede drumulu, si cel'a se dusa venetitu. Insa fiindu colórea veneta semnulu statorniciei, nu-si potù parasi caràcterulu acest'a nici fatia cu curtenitoriulu venetitu;- prin urmare nici curtenitoriulu nu mai potù sê se arate lumei asià venetu, cum erà. — Cãti-va amici ai curtenitoriului pacalitu aflara cu cale sê-lu róge pre pictoru, dóra se va îndurà sê spele vapselele afurisite depe amiculor; insa acest'a li respunsa ridiendu, cã pe lenga tóta bunavointia sa nu-lu póte mantui de ele; in casulu celu mai bunu 'lu póte schimbà in rosiiu séu in verde. — Acum'a acest'a póte sê adauga in tóta diu'a cãtre „t a t a l u n o s t r u :“ si me scapa Dómne, de vapselele venete!

(*) Parintii Popasu si Popea voindu a serbà diu'a innaltei incuviintiari prin carea se restaurà mitropoli'a romana greco-orientala dèdera o cina brilanta in Vien'a, la carea fura invitati deregatorii romani d'in ambele cancelarii aulice, si alte notabilitàti. Toastulu redicatu pentru fericirea pamentésca si cerésca a gratisului imperatu, fu acompaniatu de uràrile cele mai entusiastice. Dlu cav. Dobrzansky dísa unu toastu in onórea noului metropolitu Escel. sa baronu de Siagun'a, despre care in data si telegrafara la Sibii. Óspetii voiosi intre cari fura cãti-va si d'in Pest'a, se despartira numai de cãtra demanétia.

In sperantia, cã publiculu romanu va fi adencu pr-trunsiu de lips'a intetitóre a „Aurorei Romane,“ — vom contínuà redígerea acelei'a si in anulu acest'a, si ne vom nesui d'in tóte poterile a da in man'a cetitoriloru o fóia cãtu se póte de interesanta, si démna de a ocupà locu intre cele-l-alte foi patriotice.

Spre scopulu acest'a rogàramu si provocàramu pre toti literatii nostri cunoscuti la colucrare, si ne sentimu fericiti a potè anuntia on. publicu romanu, cã pana acuma partea cea mai mare a si promis a ni da mana de ajutoriu la intreprinderea nóstra, asiguran-du-i, cã daca vom aflà o partinire caldúrsa la on. publicu romanu, atunci noi dupa potintia vom premià tóte operatele interesante ce vor fi publicate in „Aurora.“

Vom comunica in fie-care nùmeru dóua-trei poesie, dóua novele, originale si traduse, foisióre interesante, a une-ori si raporturi teatrale, apoi noutàti, gaciture si anuntiiuri.

Am dorì d'in inima, ca jurnalulu nostru sê póta

iesi in tóta septeman'a cãta odata, in sa pana candu vom vedè concursulu on. publicu :

„Aurora Romana“ va aparè totu in formatulu de pana acuma la 1. si 15. a fie-carei lune, contienendu totu nùmerulu cãta o còla si jumetate.

Pretiuulu de prenumeratiune pentru provinciile monarchiei Austriace pe 1. anu intregu 5 fl. v. a., pe 1/2 anu 2 fl. 50 kr. v. a.; pentru Romani'a si strainetate pe 1. anu intregu 7 fl. v. a., pe 1/2 anu 3 fl. 50 kr. v. a.

Prenumeratiune pe trei lune nu potemu primì.

Domnii Colectanti vor primì dela 10. esemplare unulu in daru.

Apelàm u la sentiulu natiunalu a tutoru romaniloru adeverati, si cu deosebire a braveloru romane, cari in anii cesti d'in urma dèdera atàt'a semnu de viatia, ca in interesulu culturei nóstre natiunale sê concure la prenumeratiune intr' unu nùmeru cãtu mai mare, ca asià cu atàtu mai usioru sê potemu corespunde acceptàriloru cetitoriloru.

Ioanichiu Miculescu.

Redactoriuulu „Aurorei Romane.“

Telegrafulu redactiunii.

Dlu i X. . . Mare multiamita pentru complimente; in sa pe lenga tóta laud'a deoblegatóre novel'a intitulata „Dóua inime sèncere“ nu o potemu publicà, cãci, precum sèngnru dici, se vedu urmele grabirei pe dens'a. Peste totu prelucrarea acelei'a nu e interesanta, dialogurile nu sternescu curiositate cetitoriuulu de feliu; apoi stilulu in multe locuri e silitu, si gema de latinisme, de cari, mai alesu in scrierile beletristice, trèbue sê ne ferimu ca de focu, cãci altu-cum sesulu frumosu alu nostru ar trebui sê 'nvetie si latinesce daca ar voi sê pricepa ceea ce voesce a esprime autorulu. Te rogàm u a o prelucrà mai cu gustu, mai interesantu, si atuncea o publicàm u pe lenga multiamita.

Dlu i J. P.—u in Gher'la. D'in poesi'a intitulata „Copil'a treditu d'in somnu“ la ordenarea archivului Redactiunii s'a perdutu urmarea strofesi ce se finesce cu „Asià 'ncepe a cantà :“ De cumva poesi'a acest'a o vei avè in copia : ne rogàm u a ne onorà cu contínuarea ei.

Dlu i C. A.—u in Suceava : D'in portretele lui Drago-siu espedàramu 30. esemplare, si — precum ne-am mai dechiaratu — promitemu si acuma, cã daca on. publicu romanu va sprigni intreprinderea nóstra : de siguru vom contínuà edarea portretelor braviloru nostri. Insa dupà semne, celu putienu pana acuma, n'avemu multa sperantia. Esemplare complete d'in Aurora mai sunt inca dela inceputu.

Dlu i A. Cr. „Esalta romane“ nu se póte comunicà, cãci „taie pop'a limb'a.“ Ideile sunt fromóse, limb'a destulu de usióra, in sa nu s'ar potè strecurà prin ciurulu celu desu a censurei. A dóu'a poesi'a cam schiopéza, s e lucrata cu mai putiena grige decãtu cealalta. Te vedemu bucuros u cu altele acomodate unei foi beletristice.

Dlu i X. in Pest'a. Versurile Dtale nu le potemu publicà; cãci cu tóte cã noi romanii austriaci nu ne potemu asemenà cu strainii in produptele beletristice,- astu-feliu de elaborate cum suntu a-le Dtale totu-si nu suntu de publicatu.

Dlu i B. in Beiusiu. 'Ti multiamimu pentru rechiama-rea, ce ni-o tramisesi sigilata, remanendu-ni nóua detorintia d'a solvi 20. xri pentru portu; cu tóte cã de doi ani totu intr' un'a publicàramu cumca reclamarea se face in epistola nesigilata, cã pentru aceste numai nu se solvesce portulu.

Rogàm u cu totu respectulu pre on. prenumeranti ai nostri, sê binevésca a reclamà in epistola nesigilata in data ce nu vor primì atare nùmeru. Ne vine cam curiosu, daca cineva reclama dupa doi ani, cãci asià abià potemu luà in considerare reclamatiunea d'in lips'a numeriloru respectivi.

Redactiunea.

Proprietariu, redaptoru respundietoriu si edatoriu : IOANICHIU MICULESCU.

==== Mai avem u putine esemplare d'in anulu trecut u. ====

Cu tipariulu lui : EMERICU BARTALITS.